

Moartea unui Quasar

Scriu aceste ultime rânduri, într-un moment de nebunie supremă, știind prea bine că, în doar câteva ore, mă voi contopi cu restul Universului.

Am stat prea mult timp treaz, am suferit prea mult de un auz extrem de sensibil, am fost controlat de vocile colosale ale zeilor și ale forțelor neștiute din cosmos pentru o vreme chinuitoare. De asta vreau, cu orice preț, să opresc o dată pentru totdeauna, undele radio emise de 3C-273, ce tot încearcă să îmi transmită mesajul unicii soluții pe care o mai am - unirea trupului și a sufletului meu cu acest Quasar imens.

Dacă cineva va găsi aceste pagini rupte, pătate cu cerneală și cu sângele ce-mi erupe din urechile ce sunt supuse să asculte strigătele insuportabile ale mesagerului extraterestru, rog să fie date spre public, deși mă îndoiesc că vor fi înțelese de către cineva, pentru a se cunoaște mai multe despre problema medicală de care am suferit, iar dacă profesorul Allan dorește ca descoperirea dumnealui să fie publicată, trebuie să știe un singur lucru: Universul nu este atât de tăcut precum pare.

De când m-am născut am avut ghinionul să aud totul amplificat, poate chiar de zece ori față de un om normal. Pentru mine șoptitul este vorbitul natural, radioul trebuie pus la câteva camere distanță pentru a-l auzi la un volum firesc, iar cel mai mic zgomot de-afară, fie că e vorba de o pasăre care ciripește pe creanga unui copac, sau de un om important care se plimbă cu mașina scumpă pe lângă Institutul de Cercetare, parcă este trecut printr-un megafon electric, pus la doar câțiva centimetri de urechea mea. Cu asta mă chinui în fiecare zi, pentru că umblatul de mai bine de un deceniu la cei mai de seamă medici nu mi-a adus niciun beneficiu, ba chiar m-a făcut și mai paranoic, mai speriat de sunetele neauzite de majoritatea oamenilor. Toți au încercat să mă convingă că nu este nimic ciudat cu auzul meu, iar când încercam să le explic ce se întâmplă de fiecare dată când are loc cel mai mic zgomot în împrejurimi, spuneau nonșalanți că nu mă va afecta, într-un fel sau altul, peste ani.

Singurul noroc a fost că măcar profesorii m-au protejat de turbulențele sonore și m-au lăsat să studiez într-o cameră separată, îndepărtată de celelalte săli de curs. Totuși, în acea liniște totală, răsfoitul paginilor îl simțeam precum valurile masive ale unei mări în timpul furtunilor de la sfârșitul primăverii, iar sunetul peniței pe o bucată de hârtie era transformat, de mintea mea, în zgâriatul ușii camerei de o bestie cu ghiare din fier. Această separare de lume m-a ajutat să descopăr tainele matematicilor, astrofizicii și am prins drag de străfundurile spațiului cosmic. Am ajuns să lucrez, din pasiune pentru Univers, la Institutul de Cercetare din Pasadena, alături de profesorul și bunul meu prieten Allan.

O, Dumnezeule, dacă știam ce mă așteaptă....

Cu câteva zile înainte de marea schimbare care s-a petrecut în mine și în Univers, Allan a venit bucuros (dar și puțin înfiorat, din ce am putut eu să văd în privirea lui) să îmi arate noua lui descoperire. Mi-a pus pe masă un desen cu o stea, iar eu, fericit pentru el și din respect pentru munca grea pe care a depus-o, am dat să mă ridic și să îi strâng mâna, dar acesta m-a oprit, spunându-mi că obiectul pe care l-am văzut nu e o stea, citindu-mi gândurile. M-a împins, ușor, înapoi pe scaun, lăsându-și mâna pe umărul meu. Eram nedumerit. Ce putea să fie acel astru, în afară de o stea? În desenul lui, lumina acestui obiect cosmic era prea puternică să fi fost vreo planetă. Sau poate că era una de proporții inimaginabile! Nici galaxie nu putea să fie, pentru că modul în care era reprezentată deseori în desenele lui era diferit.

Allan zâmbea ca un copil ce tocmai a aflat ceva absolut minunat, iar eu îl priveam cu o curiozitate nemaipomenită.

- Ai să afli în seara asta despre ce e vorba. Până atunci, lasă-ți mintea să fie una cu Universul și imaginează-ți un nou fel de obiect astral, ce depășește orice limite.

După ce mi-a spus asta, a ieșit din cameră, lăsându-mi răgaz de gândit. M-am așezat pe canapea pentru a lua o pauză și pentru a contempla la minunile ascunse din desenul prietenului meu, dar am fost întrerupt de un sunet ciudat, ce semăna cu ecoul unei persoane ce umblă într-o cameră uriașă, amestecat cu un vânt puternic și rapid. Afară, căldura toamnei și aerul umed zăboveau liniștite, iar la acea oră din zi, nimeni în afară de mine și de Allan, nu mai era în Institut. Am lăsat la o parte senzația stranie pe care sunetul a produs-o în mintea mea și am așteptat, plin de curiozitate, venirea nopții.

La ora 11:43 am deschis ușa clădirii care ducea spre marele telescop, urcând scările cu grijă. Când am pus piciorul pe ultima treaptă, am observat că totul era deja pregătit, Allan făcând doar câteva mici ajustări. Telescopul arăta ca un turn îndreptat spre stele, prin deschizătura marelui dom în care ne aflam. M-am apropiat de platforma pe care prietenul meu stătea și am așteptat să își ridice privirea din obiectivul telescopului.

- Am venit, Allan. Acum, după atâtea ore de așteptare, consider că îmi poți spune secretul din spatele desenului dumatil.

- Da, haide! Privește prin obiectiv și-apoi îți voi spune tot, a spus el, în timp ce îmi făcu loc pe platformă.

Când am privit prin obiectiv, am rămas surprins. Am clipit de câteva ori, din cauza luminii puternice pe care o emana acel astru. Deci, era adevărat că desenul nu reprezenta o stea... Era o anomalie galactică de neimaginat.

- Obiectul cosmic la care te uiți e un Quasar, a spus Allan în cele din urmă. Deși este foarte îndepărtat, am estimat eu la 700-800 miliarde de ani-lumină, este cel mai strălucitor astru cunoscut. Există foarte puține surse care produc atât de multă energie și mă gândesc că doar o gaură neagră supermasivă ar putea-o genera. Dacă te uiți atent pe lângă acea lumină orbitoare, vei vedea ceva asemănător unui nor. Gazul acela este combustibilul Quasarului. Celelalte departamente de cercetare mi-au spus că asta ar fi motivul pentru care putem vedea Quasarul și prin raze-x și pentru care primim unde radio de la el.

Mi-am ridicat privirea din obiectiv pentru a-l privi pe Allan. Eram uimit și nu puteam decât să îl ascult în continuare, curios.

- Din ce am observat până acum și din ce am discutat cu alți oameni de știință, Quasarul s-ar putea să fie o galaxie tânără, chiar dacă are o strălucire mult mai mare decât una matură și un diametru de cel puțin 100 de ori mai mic. Gândește-te că lumina care ajunge pe pământ are miliarde de ani!

- S-ar putea spune că un Quasar vorbește în limba unor zei străvechi, necunoscuți de omenire.

Allan a chicotit și a zis scurt „Universul este mut”, înainte de a se da jos de pe platformă.

Eu mai aveam încă o mulțime de întrebări, dar l-am lăsat pe Allan să îmi spună despre cum vrea să publice, cât mai repede, un articol despre Quasar într-o revistă științifică. Singurul lucru pe care i l-am putut spune a fost să nu se grăbească și să își dea timp în realizarea publicației.

În acea seară, după ce am ajuns în apartamentul de lângă Institut, mi-am luat dopurile de urechi și m-am pus în pat, în speranța că voi putea dormi liniștit, doar că, înainte de a ațipi, un sunet straniu mi-a zdruncinat mintea și sufletul. Se părea că mai multe persoane bat, la intervale diferite, în geamurile și în pereții apartamentului. La început nu m-am ridicat din pat, dar după câteva minute, nu am mai suportat bocănitul, și m-am decis să investighez. Am deschis ușa apartamentului, dar... Nimic. M-am uitat pe geam, însă străzile erau pustii. M-am așezat din nou în pat, dar după câteva minute, sunetul a revenit, mai înfricoșător decât înainte. Pe lângă acele bătăi scurte cu ecou, un vâjâit ca de furtună se porni. Am agonizat în pat câteva zeci de minute, până când am luat decizia de a lua somnifere. Le aveam așezate pe noptieră, în cazul în care somnul îmi era întrerupt de lătratul unui câine pe stradă, sau alte zgomote, asta pentru că dopurile nu mă ajutau foarte mult la blocarea lor.

Însă nici pastilele nu au rezolvat problema. Sunetul a continuat, iar cu fiecare minut, devenea din ce în ce mai puternic. Când strigătele și vocile unui cor nevăzut au început să îmi vorbească într-o limbă antică, în timp ce eu mă chinuiam să adorm, m-am gândit că am halucinații din cauza oboseli.

După câteva ore de suferință, adevărata nebunie își făcea loc în mintea mea.

Zgomotul se tot amplifică, iar cuvintele rostite de acele entități invizibile începeau să prindă formă. Simțeam cum toată clădirea se mișcă odată cu mine, cum tot pământul se cutremură sub forță

unei mâini gigantice, invizibile. Când m-am ridicat din pat, am amețit brusc, m-am dezechilibrat și m-am lovit de oglinda de pe peretele opus al patului. Am auzit cum greutatea corpului meu a crăpat-o, dar nu am apucat să văd cât de mare era fisura, pentru că am făcut doi pași în spate, amețit, și m-am izbit de marginea patului, căzând. M-am sprijinit de cantul acestuia, încercând încă o dată să mă ridic. De data asta, am pășit în lateral, înspre birou, dar în acea cutremurare stranie a apartamentului, am alunecat în direcția opusă și am dat peste rafturile bibliotecii, răsturnând câteva volume. Apoi, am căzut în genunchi, crezând că voi putea ajunge la birou, târâș. Urechile mele nu mai suportau gălăgia. Am încercat să antifonez sunetul și cu mâinile, dar strigătele abominabile nu încetau. Când mi-am înlăturat palma de la cap, sângele lucios îmi curgea printre degete.

Știam cum să pun capăt nebuniei, care parcă mă chinuia de o eternitate, dar înainte de asta, trebuia să las mărturie omenirii despre ceea ce se ascunde în cosmosul nevăzut și aparent tăcut.

Când am ajuns la birou, mi-am pus mâna pe scaun și m-am ridicat anevoios. Am deschis sertarul, am luat câteva coli de hârtie și am început să scriu anarhic cu penelul din care curgea cerneală amestecată cu sânge.

În acel moment tot Universul a început să vorbească, dar doar o voce mi se adresa.

Vedeam, ca prin vis, dincolo de hârtii, dincolo de lemnul mesei, dincolo de apartament și de tot ceea ce constituia lumea palpabilă. Singurul lucru pe care-l puteam desluși din acele forme ciudate și culori stranii era Quasarul imens, mesagerul intergalactic, care voia să pună stăpânire pe mintea, sufletul și trupul meu. Încercăm să scriu în continuare despre ceea ce vedeam, ceea ce auzeam, dar acel vis bizar mergea mai departe și acum pot să văd nu doar energia emanată de acest zeu, ci și ziua în care a murit.

Sfârșitul mi-e aproape. Geamurile apartamentului nu mai rezistă și se sparg în miliarde de bucăți. Lumina orbitoare a zilei de apoi mă cuprinde. *Dumnezeule! Quasarul! Quasarul antic!*